

50

50.

RECTOR ACADEMIÆ LIPSIENSIS.

Lausit diem in his terris supremum, in verâ CHRISTI twâ agnitione, ejusq; nominis sanctissimi confessione invocationeq; serâ ac constanti, Vir Reverendus & Amplissimus, Dn. VINCENTIUS SCHMUCKIUS, Sacrof. Theologæ Doctor & Professor Publ. Ecclesiæ Lipsiensis Pastor ac Superintendentis meritissimus, Consistorii Electoralis Primarius Assessor, Cathedralis Ecclesiæ Misnensis Canonicus, Theologicæ Facultatis, & Ducalis Collegii Majoris, ut & Bavariae Nationis Senior, Academiæ Decemvir, &c. Collega noster, dum fuit in vivis, omni honore dignissimus; suog; ex hac vitâ discessu, pio quidem ac per beatu, sed nobis tristi & luctuoso, non solum maximo præsidio superstitem familiam, sed & Ecclesiæ salutari atq; electo Organo, & Academiam banc atq; Urbem Professore & Doctore gravissimo, universam deniq; dieceſin banc insigni ornameſto ac lumine orbatam, reliquit. Si quis enimeſt, qui levem existimat banc jacturam, quam in pî defuncto fecit Ecclesia Lipsiensis, & Rēpublica nostra hac Academica; eum profecto necesse est, vel non intelligere excellenta DEL dona, quibus ille eminuit in sacro hoc, quo functus est, & difficilimo obeundu muneru, vel labores illius salutares eosq; multiplices ignorare, quibus longo jam tempore, de Ecclesiæ paricer & Academiam nostrâ, mereri præclarissimè studuit.

Et certum indubitatumq; est, talium virorum deceſiones, in Ecclesiæ pariter ac Rēpubl. non fortuitas, sed fatales atq; ominosæ effe rebus communib; & tūm maximè, cum bene meritorum hominum funera crebriora (qui Grecis sunt ὁμοῖοι) simul ingruunt aliquibus Urbibus aut Communitatibus alio: Id quod certè jam accedit Ecclesia nostre Evangelice pluribus in locis; utope, qua brevi temporis intervallo Viros Theologos, in diversis Germanie Academias, celeberrimos, morte insperata, preceptos didit. Quod tantò quidem magis videtur cladem aliquam portendere inopinatam religioni orthodoxe; quantò majori conatu hostes Evangelice veritatis, in Ecclesia Lutherane interneſionem, undiq; hoc tempore confirant.

Ea gitur res officiū nos commonere nostri, & ad pietatis ac pénitentiaſtudium, cunctorum animos, in bice presertim undiq; gliscentibus summis periculis, serid exuſitare atq; inflammare debet; ut vota conjugamus ad DEUM ardentia, ne in irâ suâ justissimâ corripiat nos, sed vultum nobis ostendat inexhausta misericordia sue, imminentiaq; pericula procul ab his oris avertat, pacatum & tranquillum concedat hōpitum Ecclesia sue, & pro Viris summis pî defunctis, excite alios, pietatis & doctrine donis salutaribus instruções, qui non minori cum laude fructuq; in hac sacrâ statione, glorie sanctissimi nominis ipsius, & communis hominum societati, quām diuīſomè serviant.

Nos pî defuncto College nostro, supremum hoc tempore præstuturi humanitatis officium, paucis, pro more, exponemus ea, que ad ortum illius, vitaq; curriculum præclararum, & discessum ex ea beatum, pertinent; ut bac commoratione & nostram erga ipsum affectionem, plam ac Christianam, attestemur; & simul reliete familie honoratissime, debite & officiosæ evançag; significationem qualificemus, declaremus.

Natus est piaꝝ Schmuckius Schmalcaldis; quod est oppidum in finibus Cattorum, à diversis, sub Carolo V. Imperatore, Principum & Civitatum Protestantium, ut & Theologorum præcipuorum conventibus, non incelebre; anno Christi, supra millesimum, quingentesimum, sexagesimum quinto; die XVII. M. Octobris. Pater ipsius fuit Dn. MICHAEL SCHMUCKIUS, Typographus, & loci illius Senator olim honestissimus; Vir prisci candoris, virtutis & fidei; adbec sincera pietatis studio, zeloz singulari orthodoxye religionis, inter concives suos, apprimè conspicuus; quem Spectatores suorum honorum Dn. Collega noster habuit, usq; ad annum sexentesimum sextum; quo Vir optimus, etate grandevâ, paulo ante, quām Doctoralia huic filio suo conferrentur insignia, pî placideq; ex hac mortali vita excedit. Matrem habuit AGNETEM, ex familiâ similiiter honorata oriundam, Dn. NICOLAI MULLERI, Civis & Senatoris Schmalcaldensis filiam, Matronam pientissimam; que agnatum habuit, Virum id temporis Amplissimum, Dn. CASPARUM MULLERUM, Comitus quondam Mansfeldici Cancellerium; ad quem Dn. Luthéri quendam epifole extant in Tomis.

Hi Parentes optimi, cum ingenio vim minimè vulgare animadverterent in hoc filio suo, statim ab etate primâ, fidu & induſtris Praeceptoribus, erudiendum eum tradiderunt in Scholis Patriæ; quas puer frequentavit in annum usq; decimum quartum; ibiq; tūm religiose pietatis, tūm lingue utriusq; initia feliciter hanſit. Deinde à Parente missus in celebrem Scholam Hennebergianam, que Schleusinge est, ferè totum ibi sexennium, sub id tempore Rectore M. WOLFGANGO MULLERO, & M. JOANNE HARTUNGO ConR. Collegiag; alias, viris eruditissimis, & in juventute informandâ artificibus eximis, studia sua, tūm in pietatis exercitiis, tūm bonis artibus & literis, & in primis Graecâ Latinaq; imò & Hebraicâ literaturâ, singulari cum laude continuauit; ab anno videlicet 1579. usq; ad annum 85. quo tandem ex Schola Schleusingensi, consilio suaſuq; Preceptorum, in hanc Lipsiensem venit Academiam, sub initium M. Augstii. Huc derò, ductore D E O, delatus, statim ad Academiam se studia preparavit, & initio Professoribus Philosophia, quam veluti basin disciplinarum superiorum, minimè sibi negligendam putabat, operam assidue dedit. Ac cùm probè, etiam adbec adolescentis, intelligeret, nibile esse in studiis atq; ac confusione perniciosius, ordine vero nibil melius utilius vè; statim ad prescriptum Legum & Statutorum Communitatis Philosophica, totum Studiorum cursum instituit; Gradusq; & Titulos honorum Scholasticorum, vero legitimoq; ordine prensavit, summaq; cum laude obtinuit; Baccalaureus quidem, anno, ex quo buc venerat, statim altero; Magister vero opt. Artium & Philosophiae publicè renunciatus biennio post, anno videlicet Christi 1588. Hoc Scholastice dicitur; Nam Magister Philosophia creatus, statim eo ipso anno, Collegio Curatorum ascriptus est, in edibus Academicis busdam initius, ad dignitates amplissimas, posterioribus deinde annis, ille ascendit.

Hi Parentes optimi, cum ingenio vim minimè vulgare animadverterent in hoc filio suo, statim ab etate primâ, fidu & induſtris Praeceptoribus, erudiendum eum tradiderunt in Scholis Patriæ; quas puer frequentavit in annum usq; decimum quartum; ibiq; tūm religiose pietatis, tūm lingue utriusq; initia feliciter hanſit. Deinde à Parente missus in celebrem Scholam Hennebergianam, que Schleusinge est, ferè totum ibi sexennium, sub id tempore Rectore M. WOLFGANGO MULLERO, & M. JOANNE HARTUNGO ConR. Collegiag; alias, viris eruditissimis, & in juventute informandâ artificibus eximis, studia sua, tūm in pietatis exercitiis, tūm bonis artibus & literis, & in primis Graecâ Latinaq; imò & Hebraicâ literaturâ, singulari cum laude continuauit; ab anno videlicet 1579. usq; ad annum 85. quo tandem ex Schola Schleusingensi, consilio suaſuq; Preceptorum, in hanc Lipsiensem venit Academiam, sub initium M. Augstii. Huc derò, ductore D E O, delatus, statim ad Academiam se studia preparavit, & initio Professoribus Philosophia, quam veluti basin disciplinarum superiorum, minimè sibi negligendam putabat, operam assidue dedit. Ac cùm probè, etiam adbec adolescentis, intelligeret, nibile esse in studiis atq; ac confusione perniciosius, ordine vero nibil melius utilius vè; statim ad prescriptum Legum & Statutorum Communitatis Philosophica, totum Studiorum cursum instituit; Gradusq; & Titulos honorum Scholasticorum, vero legitimoq; ordine prensavit, summaq; cum laude obtinuit; Baccalaureus quidem, anno, ex quo buc venerat, statim altero; Magister vero opt. Artium & Philosophiae publicè renunciatus biennio post, anno videlicet Christi 1588. Hoc Scholastice dicitur; Nam Magister Philosophia creatus, statim eo ipso anno, Collegio Curatorum ascriptus est, in edibus Academicis busdam initius, ad dignitates amplissimas, posterioribus deinde annis, ille ascendit.

Nam Magister Philosophia creatus, statim eo ipso anno, Collegio Curatorum ascriptus est, in edibus Academicis busdam initius, ad dignitates amplissimas, posterioribus deinde annis, ille ascendit. Paulini; & mox anno rursus altero, videlicet 89. Collega designatus Schola Senatoria ad D. Nicolai; in qua statione laboriosa permanebat quartum in annum; eaq; fide, industria, diligentia & alacritate muneras illius sui partes obiit, ut non modo Collegarum sibi omnium amorem, sed & favorem singularem Amplissimi Magistratus Urbici, facile conciliaret. Verum quemadmodum plerumq; fieri solet, ut, qui in parvis sunt D E O fideles, secundo cursu ad majores, & quidem interduo opinione ciuius, evehantur; ita hoc ipsum quoq; contigit pî defuncto College nostro; qui anno 92. cum adhuc in pulvere scholastico bareret, postquam ea præstisset, que statuta exiunt, in Philosophicam Communitatem, summa omnium voluntate, cooptatus est; verum mox, anno in sequente 93. (cum in Sacros. Theologia, specimina tūm Academica, tūm Ecclesiastica, diversa edidisset egregia) à Senatu bujus Urbis amplissimo, iterum honorificè evocatus ad Cathedram Ecclesiasticam; Ubi Ministerii Evangelici labores ordinarios exorsus est, M. Martio, predicti anni 93. Concionumq; argumenta, in primo illo aditu, habuit Dominicales Epistles, qua & ipsi Dominicis diebus, vespertinâ concione, pro more, explicari solent. Porro noctis hanc conditionem exoptatam, cùm sciret, sanctum ac venerabile conjugium, ipsi, auctori D E O gratissimum esse; eo ipso statim anno, felicitate calice vita, & consilio naturo sibi delegit vita. Conjugiiq; sociam, lectissimam id temporis Virginem, jam vero Matronam honoratissimam, CATHERINAM, Viri quondam & Civis bujus Urbis optimi & honestissimi, CHRISTOPHORI REIBANDI, & maria tristis filiam, viduam hoc tempore reliquit, & domestici funeris bujus spectatrix mœſtissimam; quâ cum in conjugio vixit tranquillo, susvi, facundog; ad annos quinq; & triginta; liberog; ex eâ, cui sine benedictione suscepit Undecim; septem nempe filios, & filias quatuor; Ex quibus adbec superstites sunt duo filii, (quorum major natu, Dn. MARTINUS SCHMUCKIUS, Licentiatijam titulum in arte Medicâ honestissimum adeptus, ad supremam nunc in isto studiorum genere dignitatem, merito suo adpirat) & totidem filia Virgines; que ambo honestè liberaliter, & prius hoc tempore suspiriis cum familiâ totâ, Parentis obitum dilectissimi prosequuntur. Reliqui ex viris sublati, baud dubiè non parâm eruditissimis optimo Dn. College pî defuncto pepererunt; & filii in primis illi tres, extinti (ut scimus) prematurâ morte, paucos intra annos proximè preteritos; duo quidem adolescentes egregie spei; tertius vero etiam in præclarâ jam dignitate publicâ constitutus. Nondum enim annus abiit, cùm funere elatum vidimus Dn. VINCENTIUM SCHMUCKIUM, Philosophie & J. U. Doctorem & Professorem publicum, filium; quem & conjugio (cum filia Viri Amplissimi ac Consultissimi, Dn. D. BARTHOL. GOLNITZII, Canonici Martisb. & Professoris publ. Assessoris item Electoralis Curie suprême, & Syndici bujus Academias meritisimis, &c.) junctum honestissimo; & publico jam officio honoratum eximio, Parenis optimus vidit. Atque fortunam illam omnem subitâ fata inverterunt, doloremq; ei ex repentina & prematurâ filii morte attulerunt multò acerbissimum.

Sed ad Ministerium pî defuncti revertantur, & vita cursum reliquum. Inciderunt initia Ministeriū, ut diximus, in annum tertium & nonagesimum; quo vix exacto, sublimior ei locus, novâ interveniente mutatione, contigit. Designatus enim fuit Ecclesiæ bujus ad D. Nicolai Archidiaconus, anno mox subsequente 94. atq; ab eo tempore Genesim, diebus Lune, in maximâ populâ frequentiâ, explicare cepit; quas homilia, salutaris doctrina plenissimas, jam inde per Universam Genesim, Exodus, Leviticum, & bonâ partem Numerorum, studio & labore summo deducit, easdemq; etiam per totam Genesim, & majorem Exodipartem, typis jam pridem divulgatas scimus. Accidit autem anno proximo 95. ut expeteretur pî defunctus ad honoratissimum munus Superintendencia in Ecclesia Eulenbergensi. Verum & Amplissimi Senatus bujus Urbis intercessione, & peculiari Serenissimi P.R. Electoris ad Consistorium missu mandato, effectum fuit, ut legitimam vocacionem acceptare, tūm illi integrum minimè esset. Cùm ergo fato quadam in hac Academiam & Urbe retineri animadverteret; ex eo, ad petendos honores sublimiores in studio Theologicô, iustam ac gravem sibi causam oblatam putavit; ac propterea in diversis disputationibus publicis Theologicis, sic exigente statutorum prescripto, munere Reffondentis, cum laude functus est; donec tandem anno 1602. primam in Theologia lauream, merito suo, per solennem renunciationem, acciperet. Que quidem honorum superiorum initia, fructum biennio post uberrimum, euq; planè inexpeditatum tñ mariaq; nostro pepererunt. Fuit enim annus 604. fatalis duabus illis summis Viris & Theologis, Dn. D. ZACHARIAE SCHILTERO, & D. CORNELIO BECCERO, utrig; Professori publ. pte sancte recordationis; quos ambos, se quimenis facio, non sine jačurâ, luctu & desiderio, tâm Ecclesiæ, quâm Academie Lipsiensis, ingenti, mors inopinata rebus communib; eripuit. Successit ergo tunc Dn. Collega noster, D. Beccero quidem in officio gemino, Pastoratu videlicet Ecclesiæ Nicolaitana, & Theologicâ simul Professione; D. autem Schiltero, in eo, quod hic Lipsie est, Electorali Consistorio.

Quibus officiū muneribus honoratissimis, brevi accesserunt deinde novâ iste dignitates, eaq; suprême in studio Theologico; Licentia quidem anno 605. Doctoralis autem dignitas, sequenti anno 606. M. Octobri. Quo supremo insignitus titulo, ad diversa deinde Collegia honoratissima aditum mox habuit. Nam anno 607. M. Januario, receptus est in Amplissimam Facultatem Theologicam; in qua hacenus Decanum munere gravissimo septies, non sine laude singularis industria, fidei & diligentia, perfunctus est. Eodem quoq; anno, M. Augusto, consentientibus suffragiis Nationum, electus est Canonicus Citizenis; designatus item Bavariae Nationis Senior; & insuper Collegi factus Majoris Collegii Principalis, M. Octobri. Ad cùm multis iam modis perfecta & effec illius, in rebus expediendis gravissimis, singularis solertia, fides & dexteritas; ad Decemvirale quoq; Collegium adscitus est tandem anno 611. in quo rebus præstiterit in Economicis, que sum valde perturbata erant, ordinandis ac confabiliendis, operam navavit egregiam, & ad posteros modis omnibus commendabilem. Accedit deinde ceteris muneribus & honoribus amplissimis, hoc velut irritata quoddam præclarum & exinium, quod non modo Canonicorum Misnensium Ordini fuit adscriptus honoratissimo, per suffragia Academie legitima; postquam è viris excessisset, anno 614. Dn. D. BURCHARDUS HARBARCUS, Vir & ipse quondam excellentissimus, & de Academia meritisimis; sed insuper etiam ad eum delata demum Ecclesiastica dignitas suprema in hac Urbe, quam post Dn. D. GEORGII WEINRICHI, Viri Reverendi & Amplissimi obitum, cum maximâ omnium congratulatione, suscepit; Lipsiensis Ecclesiæ atq; adjuncte Dæcescos Superintendens, solenni inauguratione splendidissimâ constitutus, anno 617. die 25. M. Augstii. Sed deerat ad consummationem bonorum Academicorum, una adbec dignitas publica; gubernatio nempe Universitatis, que Rectoriali munere continetur; quam ipsam quoq; fortuna adjectit triennio post, anno nimurum 620. quo, consentientibus suffragiis Nationum, RECTOR Academie, per eftivum semestre, designatus fuit. Quod officiū difficultimum munus, ut & varia munera alia, inter tot concurrentes labores, eâ fide, industriâ & autoritate gestit Dn. Collega noster, ut spes & expectatione præclaræ & honorarum omnium abunde satisficeretur.

Et hoc de ortu ac familia & mariaq; vitaq; & honorum curriculo: Plura de singulis officiis vitaq; partibus dici hoc loco necesse non est. Norit Civitas hac Universa & Academia, quae pietatis zelo, quo studio & labore jam per annos quinq; & triginta totos, fidei salvifica doctrinam publicè tradiderit in Ecclesiastica quâm aquitare ac constantiâ difficultates quafdam superiorum temporum non minimas pertulerit ac superarit; quanto cum fructu studiose juvenit, sue Professoris labores, in enarrandis Psalmis Graduatu, in explicandis Esaiâ & Jeremias Prophetis, in Evangelistis, Mattheo & Marco, aliisq; sacra scripture libris illustrans, hacenus obseruit. Neg, obscurum est, quantum suo loco profuerit bono publico, per Disputationes varias, de diversis doctrinae Christianæ capitibus habitas; per alia item scripta diversa, tñ eisq; erroribus ac commentis peſtiferis opposita. Constat item, quâtâ curâ, solicitudine ac fideis semper excubârit, pro conservanda & augenda dignitate Reipubl. nostræ literaria, promovendisq; alma Academie commentis & incrementis. Sed bec & alia, omnium quasi oculis adbec obversantia meritò mittimus. Ad extream vitæ actum quod attinet; annus jam est preterlapsus, cum Vir Opt. èr. ayios, ex Scorbuto (ut Medici appellant) morbo ipse jam à multis annis familiari, in affectum Melancholicum incidit, conjunctum cum memoria ac Phantasia leſione manifestâ, & quâdam externarum partium Paralysi. Quod malum cum medicamentorum ope nonnihil mitigatumq; est, perfungi rursum munere suo, licet difficulter & agrè, caput ò mariaq; tñ; Donec circa Nundinas Autumnales superioris anni, predicta Symptomata rursum multò majori impetu recurrerent, eaq; vi naturam opprimerent, ut neg. præsidium à medicamentis selectissimis, neg. diæta ratio exquisitissime, quidquam amplius proficeret: ingraviter presertim per vices simul Nepriticis doloribus, & demum in sequente etiam à yevnica. Unde tandem, atriti ac senili marasmo extremè confectis viribus, proximè preterito die Veneri, ipsi nempe Calendis Februario, intra octavam & nonam horam vespertinam, piè placideq; Spiritum CHRISTO, Redemptori suo, reddidit; anno etatis sua 63. Climacterio magno; cum eo ipso adbec die, salutari viatico Corporis ac Sanguinis Christi, piè se preparasset ad beatam hanc aðâl utviv; & alijs, in diuturno isto languore suo, Christianam patientiam, cum ardentí pietate, desiderioq; semperne ac melioris vite conjunctâ, multè modis declarasset. Quoniam igitur bodoerno die, horâ Iustitiae ac Christiano ritu, corpus illius exanimé, terra mandabitur in templo Parochiali vicino, bortam univerſorū & singulorū, qui nostram agnoscunt jurisdictionem, ut frequenter eo tempore, in area templi convenienti, & funus hoc nobiscum honorificè prosequantur; adhuc piè precibus suis, in bis undiq; imminentibus periculis salutem & in columbitatem Ecclesiæ Rei publicæ, aeterno ac misericordi Deo, serid & devotè commendent. PP. die VI. M. Februario, Anno Christi M. DC. XXVIII.

LIPSIAE, Excudebat GREGORIUS Ritsch.

B E G L U B V U D E N L Y

RECHTSANWALT HORST GÄNDNER

Lansit diem in his terris supremum, in verâ CHRISTI oþnigâ agnitione, ejusq; nomen

seria constanti, Vir Reverendus & Amplissimus, Dn. VINCENTIUS SCHMUCKIUS, Sacros. Theologiae Doctor & Professor Publ. Ecclesiæ Lipsiensis Pastor ac Superintendent meritisim, Consistorii Electoralis Primarius Assessor, Cathedralis Ecclesiae Missnensis Canonicus, Theologicæ Facultatis, & Ducalis Collegii Majoris, ut & Bavariae Nationis Senior, Academia Decemvir, &c. Collega noster, dum fuit in vivis, omni honore dignis- simus; suoq; ex hac vita discessus, pio quidem ac perbeatore, sed nobis tristi & lucifero, non solum maximo præsidio superflitem familiam, sed & Ecclesiam salutari atq; electos Organo, & Academiam hanc atq; Urbem Professore & Doctore gravissimo, universam deniq; diaecsin bunc insigni ornamento ac lumine orbatam, reliquit.

Si quis enim est, qui levem existimat bunc jacturam, quam in pî defuncto fecit Ecclesia Lipsiensis, & Republica nostra hec Academicæ; cum profecto necesse est, vel non, intelligere excellentia DEI dona, quibus ille eminuit in sacro hoc, quo functus est, & difficultimo obvando munere; vel labores illius salutares eosq; multiplices ignorare, quibus longo jam tempore, de Ecclesiâ pariter & Academiâ nostrâ, mereri præclarissime fuduit.

Ea igitur res officii nos commonere nostri, & ad pietatis ac paenitentia studium, cunctorum animos, in bisce preser- vationem, undiq; hoc tempore conspirant.

Quod tantò quidem magis videtur cladem aliquam portendere inopinata religioni ortodoxæ; quanto majori conatu hostes Evangelice & Lutberane interencionem, morte insuperat, prereptos vidit.

Ea igitur res officii nos commonere nostri, & ad pietatis ac paenitentia studium, cunctorum animos, in bisce preser- vationem, undiq; hoc tempore conspirant.

Ita qd; communis periculus, serio exuscitare atq; inflammare debet; ut vota conjungamus ad DEUM ardentia, ne in irâ sua justissima corripiat nos, sed dulcum nobis offendat inextremus.

Nos pî defun-

salutaribus instructos, Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

vitæq; curriculum preclarum, & discessum ex ea

de hinc officio & curiaq; Sæcæ significacionem

